

Man ska ha husvagn

Den 8 juli 2024 uppgraderade jag mitt boende från tält till husvagn. För bara 2 000 kronor blev jag "homeowner" istället för "homeless".

Förändringen innebar att mina barn kunde komma och besöka mig, jag hade en plats där jag kunde lämna mina saker, jag kunde gå hem och vila mina trötta ben, laga min mat. Min lycka var stor och jag log och skrattade mycket. När jag en varm dag på stan upptäckte att jag glömt vattennyckeln förstod jag att "hemlös" inte definierade mig längre.

Jag är, utan att skryta, händigare än de flesta män. I flera decennier har jag dagdrömt om att få bygga om just en husvagn. Så med årtal av inspirationssamlande och en tydlig ritning började jag omgående bygga om min vagn. Den är inte stor, har ingen toalett eller dusch, men skrovet var helt och hemkänslan underbar.

Första placeringen var faktiskt en camping. Den var tyvärr full, men jag var tacksam att jag fick en speciell lapp och tillgång till el på deras parkering. Dagen därpå skulle vagnar checka ut och min skulle få en riktig plats innanför staketet. När jag besökte receptionen på morgonen hade någon annan hunnit före mig, så det blev ytterligare en natt utanför staketet. Min strävan att komma in på campingen blev en daglig tävling. På fjärde dagen såg jag en tom plats. Full av förhoppning sprang jag och påtalade det, samtidigt som jag bönade och bad om att få komma in. Men tydligen kunde man trots att jag stod på parkeringen i "kö" även onlineboka sig in före mig. Jag förstod budskapet. Jag var inte välkommen in i värmen.

Absolut jobbigast var att den veckan var min barnvecka, även om vi hade roligt tillsammans gjorde det ont i hjärtat när mina barn fick uppleva utanförskapet. Det skulle visa sig bli

den sista veckan jag kunde erbjuda mina älsklingar ett lämpligt boende på deras mammavecka.

När barnen åkt tillbaka till Norrland, bad jag min svåger om hjälp med att flytta vagnen till ett väl dolt och tydligt oanvänt ställe. Platsen var i skydd av ett stort ödehus, uppbrutet sedan länge så det blev lätt att koppla upp sig på ett elnät. Jag kunde nu lägga undan spritköket för ett riktigt kök, så matlagningen blev rolig igen. Jag fick frekventa besök av några driftiga ungdomar som höll på att bygga upp ett ställe de kunde skejta på i ödehuset intill min vagn. Tydligen huserade också andra harmlösa, men hemlösa, i grannhuset.

När hösten började bli som vackrast föll den trygga lugna platsen i skugga. Regniga dagar blev råare. Jag drömde om en ny plats, inte långt bort. Lika oanvänd, men i solen. Men det förblev en dröm. För trots att jag frågade troliga och otroliga människor om hjälp, gick den inte att nå. Jag ville inget annat än att flytta. Jag var less på att lagningen av alla yttre skador som dök upp dag efter dag på synliga eller osynliga sätt, nu tog all tid från den inre (mycket roligare) renoveringen.

Ungdomar som dykt upp nattetid hade oprovocerat gormat och dessutom kastat 20 till 30 centimeter stora stenar. Väldigt ouppfostrat. Det blev ordentliga bulor i skrovet, och en av plastrutorna fick ett stort hål. Vandaliseringen stannade tyvärr inte där.

Taket hade förlorat tätningsmassa, kantlisterna längs kortsidorna hade lyfts. På kortsidorna hade alla skruvar som höll fast plåten undertill skruvats ur, en del hittade jag på marken direkt under.

Jag ville nästan tro att mitt minne började bli gammalt, men jag vet ju att mitt öga för detaljer, mina kunskaper inom bilmekanik, borde märkt defekter när jag synade före köp. När jag sökte efter husvagn sållade jag bort alla där skrovet var

otätt eller skadat. Insidan kunde sett ut som en mordplats, jag planerade ju att riva ut allt ändå.

Så kom morgonen då polis vänligt underrättade oss om att polis och militär framöver skulle använda den gamla byggnaden som övningsområde. Med en väldigt allvarlig ton påstår polisen också att tomten då blir ett skyddat område. Jag visste att det då blev tal om en helt annan straffskala om jag skulle koppla upp mig mot elen igen. Mina besökare vill bestämt att jag flyttar mitt hem, och om jag inte visste det så var min el rätt och slätt stöld. De klippte av min 25 meters förlängningskabel innan de gick. Senare samma dag gick jag in och kopplade upp oss igen så vi kunde ladda telefonerna och laga mat.

Den första övningen polis och militär hade i ödehuset resulterade i att de i civila kläder tömde sina blåsor fem-tio meter framför vagnen. Utan skam, drog de fram sitt kön, trots att jag högt och tydligt förvarnar dem att jag fotograferar. Jag har inte haft tillgång till mitt googlekonto sedan dess men jag uppskattar att ett 20-tal bilder på polis/militär-snopp laddades upp till molnet den dagen.

De återkom med ungefär två veckors mellanrum. Deras tålamod var slut sedan länge, de krävde att vi flyttade. Varje gång försökte jag försäkra dem att inget annat var vår vilja. Men jag fick nej av alla organisationer samt alla jag träffade. Jag frågade verkligen alla. Varför kunde inte de som önskade att vi flyttade ställa upp? Polis brukar ju vanligtvis vara hjälpsam mot medborgare.

I slutet på oktober åkte jag till Umeå för att tömma min lägenhet. Det var väldigt jobbigt och traumatiskt för mig. När jag återvände var dörren med hänglås helt uppbruten och vagnen rensad på saker. Nedklottrad med svastikor inne och ute.

Men vagnen var fortfarande mitt hem. Även om jag aldrig fick dörren att sluta tätt lyckades jag fixa så det blev en skaplig

boyta igen. Trots polisens ansträngningar att bomma igen byggnaden behövde jag aldrig vänta länge innan någon annan kom och banade vägen för mig så jag kunde koppla upp mig på elen.

I mitten av augusti flyttade jag in i en lägenhet som jag skulle få ha i en månad. Jag lät en hemlös bekant bo i vagnen som vakt för att undvika vandalisering. Fick besked att han flytt bara dagar efteråt. När jag återvände var det hål i taket, golvet var buckligt av fukt och elen klippt. Tack och lov var min sovsäck varm och möjliggjorde att jag fortfarande hade en skyddad sovplats.

Efter en ensam jul och nyår hade vagnen två gula lappar. Naturligtvis började jag stressa för att inte förlora mitt hem, med alla mina saker och kläder. Utan framgång kom den tredje lappen. 31 januari kl 09:00 skulle vagnen forslas bort från tomt 1:23.

Den 30 januari hade jag äntligen fått hjälp. Jag skulle möta missionärerna från mormonkyrkan på adressen. Väl där var bommen låst, vilket den varit sedan övningarna börjat. Jag ringde polisen som kopplade mig till någon som skulle komma och öppna. Jag väntade 30 minuter innan det plötsligt bröts. Mitt tålamod började tryta. Jag hämtade en kap. Men bortforslingshjälpen hade redan åkt. Med handkraft flyttades vagnen till bommen och trött gick jag in för att sova.

Jag vaknade när arbetsbilarna rullade in. De var många. Tack och lov att jag behärskat mig och inte kapat låset. Hade jag kapat hade jag ju gjort mig skyldig till brott. Ja, jo säger gubbarna och skruvar på sig. Deras besvikelse är tydlig och inombords klappar jag mig själv på axeln. Jag passade på att be om råd för att slippa hamna i samma situation igen. Svaret var ju självklart: jag behövde markägarens tillstånd. En sak var jag säker på, jag ville aldrig behöva gå igenom samma konflikt igen angående mitt hem.

De hjälpte till att rulla ut vagnen från tomten så att min

hjälp lätt kunde koppla på mitt hem för att flytta till soligare tider. Fick dispens på nåder till och med måndag. Lördagen använde jag för att ringa runt till några uppställningsplatser jag sett på industriområden. De svarade, men kunde inte ge besked förrän de var tillbaka på kontoret på måndag.

Söndagen kollade jag upp tomtgränser och garanterade att tomten de lappat mig för att flytta från stod jag nu inte längre på. Måndag kom och polisen knackade på med utfälld batong. Jag försökte förklara min rätt men fick inget gehör. Två poliser slet ut mig medan jag desperat tog med mig lite av inredningen. Jag fick snällt be om skor och jacka.

Nu var jag hemlös igen. Den 11 mars fick jag veta att de tagit vagnen till Upplands Väsby. Jag är fortfarande hemlös.